

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26.06.1998, sp. zn. 11 Tcu 7/98, ECLI:CZ:NS:1998:11.TCU.7.1998.1

Číslo: 54/1999

Právní věta: Převzetí odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky na základě Úmluvy o předávání odsouzených osob (uveřejněné pod č. 553/1992 Sb.) je možné i v případě, kdy jde o výkon úhrnného nebo souhrnného trestu uloženého za více skutků, z nichž jeden není trestným činem podle právního řádu České republiky a není tak u něho splněna podmínka vyplývající z ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. e) této Úmluvy. Nejvyšší soud uzná postupem podle § 384a tr. ř. v takové věci rozsudek cizozemského soudu na území České republiky v té části, kterou bylo rozhodnuto o trestných činech, jež splňují podmínku uvedenou v citovaném usnesení, jakož i tu část úhrnného trestu uloženého za tyto trestné činy, aniž by však tuto část trestu vymezil. Ve zbývajících částech návrh Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí zamítne. Soud rozhodující podle § 384d tr. ř. o výkonu rozsudku cizozemského soudu musí při svém rozhodování vzít omezený rozsah uznání tohoto rozsudku na území České republiky v úvahu a přizpůsobit svůj výrok tomuto omezení, a to zejména, pokud jde o úhrnný nebo souhrnný trest, který byl původně uložen za více trestných činů.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 26.06.1998

Spisová značka: 11 Tcu 7/98

Číslo rozhodnutí: 54

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Uznávání a výkon cizích soudních rozhodnutí

Předpisy: 141/1961 Sb. § 384a

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 54

Převzetí odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky na základě Úmluvy o předávání odsouzených osob (uveřejněné pod č. 553/1992 Sb.) je možné i v případě, kdy jde o výkon úhrnného nebo souhrnného trestu uloženého za více skutků, z nichž jeden není trestným činem podle právního řádu České republiky a není tak u něho splněna podmínka vyplývající z ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. e) této Úmluvy. Nejvyšší soud uzná postupem podle § 384a tr. ř. v takové věci rozsudek cizozemského soudu na území České republiky v té části, kterou bylo rozhodnuto o trestných činech, jež splňují podmínku uvedenou v citovaném usnesení, jakož i tu část úhrnného trestu uloženého za tyto trestné činy, aniž by však tuto část trestu vymezil. Ve zbývajících částech návrh Ministerstva

spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí zamítne. Soud rozhodující podle § 384d tr. ř. o výkonu rozsudku cizozemského soudu musí při svém rozhodování vzít omezený rozsah uznání tohoto rozsudku na území České republiky v úvahu a přizpůsobit svůj výrok tomuto omezení, a to zejména, pokud jde o úhrnný nebo souhrnný trest, který byl původně uložen za více trestných činů.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 26. 6. 1998 sp. zn. [11 Tcu 7/98](#))

Nejvyšší soud uznal na území České republiky trestní příkaz Okresního soudu v Prešově ze dne

17. 2. 1998 sp. zn. 4 T 53/98 v části, ve kterém jím byl obviněný uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona Slovenské republiky a byl mu za tento trestný čin uložen úhrnný trest odnětí svobody. Dále zamítl návrh Ministerstva spravedlnosti České republiky na uznání rozhodnutí cizozemského soudu, a to uvedeného trestního příkazu v části, v níž byl obviněný uznán vinným trestným činem neoprávněného užívání cizího motorového vozidla podle § 249a odst. 1 trestního zákona Slovenské republiky a byl mu za tento trestný čin uložen úhrnný trest odnětí svobody.

Z odůvodnění:

Trestním příkazem Okresního soudu v Prešově ze dne 17. 2. 1998 sp. zn. 4 T 53/98 byl J. C. uznán vinným trestným činem krádeže podle § 247 odst. 1 písm. b), odst. 2 trestního zákona Slovenské republiky trestným činem neoprávněného užívání cizího motorového vozidla podle § 249a odst. 1 téhož zákona a byl mu uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Uvedené trestné činy byly podle rozhodnutí soudu spáchány tím, že se obviněný dne 30. 9. 1997 v Prešově v ulici 17. listopadu vloupal do přenosné stavební unimobuňky a po vypáčení petlice na uzamčené bedně odcizil různé nářadí, čímž způsobil firmě A. Prešov škodu ve výši 112 600 Sk a poškozením zařízení další škodu ve výši 200 Sk, načež dne 30. 12. 1997 v P. vykonal tříkilometrovou jízdu osobním motorovým vozidlem zn. Škoda, o to bez vědomí o souhlasu majitele vozu, který mu vozidlo půjčil, jemuž svým jednáním způsobil škodu ve výši 17,20 Sk.

V současné době odsouzený J. C. vykonává trest odnětí svobody ve Slovenské republice s tím, že podle vyjádření slovenských orgánů má být výkon trestu ukončen dne 6. 12. 1998.

Odsouzený J. C. projevil dopisem ze dne 16. 3. 1998 adresovaným Ministerstvu spravedlnosti Slovenské republiky zájem o předání k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky, a tento orgán Slovenské republiky proto podle čl. 31 Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci uveřejněné pod č. 209/1993 Sb. předložil Ministerstvu spravedlnosti České republiky žádost o převzetí výkonu trestu v této trestní věci.

Podle osvědčení o státním občanství vydaného Okresním úřadem Plzeň-jih je odsouzený J. C. státním občanem České republiky. Dne 3. 4. 1998 podepsal odsouzený prohlášení o tom, že byl poučen o podmínkách předání k výkonu trestu do České republiky a že s tímto postupem souhlasí.

Ministerstvo spravedlnosti České republiky předložilo proto dne 18. 5. 1998 tuto věc Nejvyššímu soudu České republiky s návrhem, aby podle § 384a tr. ř. Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o právní pomoci, uveřejněné pod č. 209/1993 Sb., a Úmluvy o předávání odsouzených osob uveřejněné pod č. 553/1992 Sb. uznal rozsudek Slovenské republiky na území České republiky.

Nejvyšší soud České republiky přezkoumal předloženou trestní věc a shledal, že zákonné podmínky pro uznání rozsudku Slovenské republiky jsou v této věci splněny tak, jak jsou stanoveny v uvedených mezinárodních smlouvách, ale pouze, pokud jde o trestný čin krádeže.

Jednou ze smluvních podmínek předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody do domovského státu je skutečnost, že čin nebo opomenutí, pro které byl uložen trest, je trestným činem také podle právního řádu vykonávajícího státu, nebo by byl trestným činem, pokud by byl spáchán na jeho území (čl. 3 odst. 1 písm. e/ Úmluvy o předávání odsouzených osob, uveřejněné pod č. 553/1992 Sb.). V posuzovaném případě je tato podmínka sice splněna ohledně trestného činu krádeže, nikoli však, pokud jde o trestný čin neoprávněného užívání cizího motorového vozidla. Ze znění skutkové i právní věty v trestním příkazu Okresního soudu v Prešově vyplývá, že odsouzený neoprávněně přechodně užíval motorové vozidlo, které mu bylo svěřeno, a způsobil tím majiteli škodu ve výši 17,20 Sk. Tímto skutkem naplnil znaky skutkové podstaty zmíněného trestného činu neoprávněného užívání cizího motorového vozidla podle § 249a odst. 1 trestního zákona Slovenské republiky. Odpovídajícím trestným činem podle trestního zákona České republiky je pak trestný čin neoprávněného užívání cizí věci podle § 249 odst. 1 tohoto zákona. Narozdíl od slovenského trestního zákona však zmíněné ustanovení při neoprávněném užívání cizího motorového vozidla, jež bylo pachateli svěřeno, vyžaduje pro trestnost takového jednání, aby jím byla způsobena na cizím majetku škoda nikoli malá. Podle § 89 odst. 14 trestního zákona České republiky se rozumí takovou škodou škoda dosahující nejméně šestinásobku nejnižší měsíční mzdy stanovené nařízením vlády, takže při způsobené škodě ve výši 17,20 Sk nepřichází trestnost jednání popsaného v trestním příkazu Okresního soudu v Prešově podle českého trestního zákona v úvahu. Pro předání odsouzeného k výkonu trestu odnětí svobody do České republiky nejsou tedy splněny ohledně trestného činu neoprávněného užívání cizího motorového vozidla všechny smluvní podmínky a Nejvyšší soud České republiky proto ohledně tohoto trestného činu nemohl trestní příkaz Okresního soudu v Prešově na území České republiky uznat.

Pokud jde o trestný čin krádeže, spáchaný dalším skutkem obviněného, je situace jiná. Tento trestný čin je soudně trestný i podle právního řádu České republiky (§ 247 tr. zák.). Ve věci jde o občana České republiky, jenž souhlasí s předáním k výkonu trestu, a zbytek trestu odnětí svobody, který je třeba ještě vykonat, převyšoval v době přijetí žádosti o předání dobu šesti měsíců.

Z uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, že se návrhu na uznání cizozemského rozsudku vyhovuje toliko v rozsahu, jenž je vymezen ve výroku tohoto rozhodnutí. V části týkající se skutku posouzeného trestním příkazem jako trestný čin neoprávněného užívání cizího motorového vozidla byl návrh Ministerstva spravedlnosti České republiky na uznání tohoto cizozemského rozhodnutí zamítnut. Nejvyšší soud České republiky pokládá v této souvislosti za vhodné připomenout, že soud, který bude rozhodovat podle § 384d tr. ř. o výkonu cizozemského rozsudku, musí při svém rozhodování vzít omezený rozsah uznání tohoto rozsudku na území České republiky v úvahu a přizpůsobit svůj výrok tomuto omezení, a to zejména, pokud jde o úhrnný trest, který byl původně uložen za oba dva trestné činy.